

A stalo! Když jsem ušla pár kroků k rybníku, viděla jsem, jak ho Marie objímá a snaží se ho políbit. Začala jsem hlasitě kašlat. Marie od Pavla odskočila a šli ke mně, jako kdyby se nic nestalo. Ono se sice nestalo, ale co kdybych nepřišla? Pavel mě přitisknul k sobě, vzal mě do náruče a odnesl k ohni.

Marie si přisedla k Tomášovi a začala s ním flirtovat. Tomáš byl velice taktní, a tak jí se slovy: „Já už jsem zadaný, děvče,“ dal najevo, ať si hledí svého. Ale ji to neodradilo. Začala to zkoušet na každého a myslela si, že je ohromně zajímavá. Byla sice krásná, ale víno jí bralo soudnost.

Za pár dní jela Marie opět s námi na chatu. Jela jsem jenom já, Pavel, Marie a Tomáš. Noc byla teplá a nebe plné hvězd, seděli jsme u ohně a najednou se Marie obrátí k Pavlovi a povídá: „Došly mi cigarety, Pavle, byl bys tak hodný a odvezl mě na loďce na druhou stranu?“ Tam byla totiž hospůdka. Bylo vidět, že Pavel neví, co říct, a tak jsem mu trochu pomohla.

„Jen jeď, nám už dochází cigarety taky.“ Chtěla jsem se přesvědčit, že mu můžu věřit? Nebo jsem chtěla jenom dokázat, že nežárlím, že jsem si jistá, že mě prostě nějaká Marie neohrozí!? Sama nevím.

Seděli jsme s Tomášem u ohně. Oba už trochu nervózní. Začínalo pomalu svítat. Pavel s Marií už byli pryč dvě hodiny. Položila jsem Tomášovi hlavu do klína a sledovala, jestli nespadne nějaká ta hvězda, abych si mohla něco přát. Co se tak asi děje? Proč nejedou? Tomáš se šel podívat k rybníku, já se neodvážila. Za minutku už byli zpátky všichni tři. Marie plná humoru a rozesmátá, kdežto Pavel jenom procedil skrz zuby něco o vodě v lodi. Prošel okolo mě se sklopenýma očima a zalezl nahoru do chaty si lehnout.

Šla jsem za chvíli k němu. Viděla jsem, že nespí, a tak jsem ho pohladila po vlasech a šeptám mu do ucha: „Lásko, jsem vedle tebe a moc tě miluji.“

Pomaloučku se otočil, vzal mi hlavu do dlaní, dlouze se na mě zadíval a říká: „Já vím, kotě moje, já to vím, jsem unavený.“ Položil mě vedle sebe, obejmul mě, přitiskl se, zavřel oči a spal. Nebo dělal, že spí?

Jeho hlas byl smutný, divný, nevím, co se stalo, ale něco mi říkalo, že se to brzy dozvím.

Zasloužíš si víc...

Kapitola 5

Cestou na polední motoráček šel Pavel mlčky. Držel mě pevně za ruku a pořád se otáčel. Za námi šla Marie s Tomášem a bylo slyšet, jak se Marie směje. Dalo by se říct zbytečně nahlas, až skoro nuceně. Hlavně aby bylo vidět, že je veselá. Nevím, jestli se mi to jen zdálo, ale připadalo mi, že Pavel je nervózní. Nemluvil a ani chvílemi nevnímal, co říkám.

Marie byla sice přítelkyně, ale ne zas tak dlouho, abych ji znala dobře. Věděla jsem jen, že žije s maminkou, a tatínek coby muzikant se doma moc nezdržoval. Pokud hrál, tak vydělané peníze propil. Marie měla před sebou poslední rok medicíny. Pak z ní bude paní doktorka. Byla krásná, chytrá, budoucí doktorka. Přímo vražedná kombinace.

Já byla sice taky chytrá, ale jen servírka. Co ho vlastně na ní přitahovalo? Začala jsem být ostražitá a trápilo mě to. Něco se na té loďce stalo! Ale co?!

Druhý den jsme měli jet opět na chatu. Jelikož jsem měla volno, rozhodla jsem se jet dříve a připravit klukům nějaké překvapení v podobě lehké večeře. Všichni jsme rádi jedli a v kuchyni jsem byla celkem šikovná. Překvapená jsem byla ale já!

Od půlnočního motoráčku šel jenom Pavel, ale v těsném objetí s Marií. Stála jsem na balkoně a nic nechápala. Neviděli mě. Sedli si na terasu přímo pod balkon. V podstatě metr nad nimi jsem stála já a slyším Marii, jak povídá:

„Řekneš jí to ještě dnes, za pár dní odjízďím do školy a chci vědět, že budeš jenom můj! Na soboty a neděle budu jezdit. Přeci kluk jako ty se vzděláním nebude chodit s nějakou servírkou, zasloužíš si víc.“

Byla to sice žádost, ale znělo to jako rozkaz. Objímala ho a líbala a on vše bez zdráhání opětoval. Já tam stála a mlčky se dívala jak na špatnej film.

Pavel se jí vymanil z objetí a povídá: „Viš, má drahá Marie, je to těžké, mám ji rád a nevím, kde hledat důvod se s ní rozejít.“

„A co naše láska, to není důvod?“ říká Marie a začíná si rozepínat halenku. Nechtěla jsem se dívat, slzy mi tekly po tváři jak vodopád, srdíčko se mi tříštilo na kusy a jiná cesta ven než okolo nich nebyla. Sebrala jsem všechny síly a vyšla ven. Ani mě nepozorovali, jak byli doslova zapleteni jeden v druhém. Srdíčko mi tlouklo až v krku, slzy samovolně vytékaly jak stržená přehrada, ale v žádném případě jsem nechtěla být ta ublížená, a tak se silou, o které nevím, kde se ve mně v ten moment vzala, jsem přistoupila ke stolu a povídám: „V chatě máte na stole večeři,“ a odcházela jsem k rybníku na molo. Sice s hlavou vztyčenou, ale srdíčkem rozbitým na kousky.

Došla jsem až na konec mola, lehla si na prkna a bez jediného vzlyku mi tekly slzy přímo do rybníka. Motoráček do města jel až za dvě hodiny. Zavržala prkna na mole. Někdo se blížil. Ne, nebyl to Pavel, ale Marie.

Posadila se vedle mě a spustila: „Podívej se, holčičko, já Pavla potřebuji. Naši se hádají a nemají peníze na školu, které já potřebuji. Pavel peníze má a já udělám všechno pro to, aby mi školu průběžně financoval, jinak mi může být ukradenej, mám trochu jiný vkus,“ vstala a dodala: „Až odpromuji, tak ti ho vrátím.“

To už jsem začala vidět červeně. Jak tam tak nade mnou stála a majestátně mi dávala najevo svoji převahu, vstala jsem taky a nic jiného mě nenapadlo, než do ní jemně šťouchnout. A už se krásně ječíc plácala v rybníku.

Bez jediného slova jsem odešla. Vzala jsem to přes louku rovnou k trati. Počkám radši na nádraží. Tuhle její lest musí Pavel přeci prohlédnout. Nebo ne? Vůbec si nepamatuji, jak jsem se dostala do města, natož domů. Pořád mi v hlavě zněla ta slova: „Pak ti ho vrátím.“

Nechal mě jen tak odejít? Nebo ho za mnou nepustila? Kdo ví, co mu napovídala. Už jsem neměla ani žádné slzy, jenom smutek, pocit, že nic nemá cenu, že můj život končí.

Kdyby tady byl alespoň Tomáš. Ten jediný by mi asi pomohl rozmotat to divné klubko chaosu, který jsem v sobě měla.

Ležela jsem na posteli s nepřítomným pohledem. Snad den, snad dva, nevím.

Až kamínky na okně mě probraly. Pavel se vrátil, blesklo mi hlavou, určitě už ji prokoukl, není přeci hloupý. Ale ne. Byl to Tomáš. Když mě viděl s propadlýma očima od pláče, neupravenou, s výrazem zpola nepřítomným, vzal mě do náruče a mluvil tiše a konejšivě: „Neboj, malá, to se spraví, všechno mi hezky povíš a dáme to do pořádku.“

Mluvil a mluvil a já vnímala pouze ten jemný a přívětivý hlas, který mě hladil. Nechala jsem se hladit po vlasech a s hlavou v jeho klíně jsem po dlouhých hodinách usnula.

Probudila mě vůně kávy. Bojím se otevřít oči. Hrozně bych si přála, aby tam byl Pavel.

Jak se tak bojím otevřít oči, slyším šepot bytné Jarušky: „Pavle, zbytečně ji nebuď, dal jsi jí pěkně zabrat. Poděkuj Tomášovi, že ji z toho trochu dostal. Měli jsme o ni strach.“

Myslela jsem, že mi vyskočí srdíčko z těla. Byl tam. Co když se mi to zdá? Co když je to sen? Já ty oči neotevřu, nechci, bože, ať to tak zůstane. Cítím Pavlovu ruku na své tváři, poznala bych jeho ruce mezi tisíci na světě, a přesto všechno mi stékají slzy po tváři.

„Vzbuď se, kotě moje, jsem u tebe,“ slyším, jak šeptá, a přes slzy štěstí otvírám oči a nevidím ani před sebe. Silné objetí mě přesvědčilo, že to není sen, že je to skutečné. Bože, štěstí se vrátilo.

„Nikdy tě neopustím, promiň mi ten úlet, už budu jen s tebou,“ chrлил ze sebe slova, která na mě působila jako balzám.

A tak jsem se rozhodla na nic neptat, po ničem nepátrat. Bylo září, sezona pomalu končila, a tak jsme měli oba delší volno. V tichosti a s úzkostí jsem čekala, jak s volnem Pavel naloží. Co když přeci jen odjede za Marií? Měla jsem strach z každé nastávající chvíle. Červíček pochybností se přeci jenom někde v koutě usadil. Už to nebyla ta bezstarostná láska. Visel nad ní mrak a já jen čekala, kdy se spustí déšť.

Šla jsem nakoupit a předpokládala jsem, že až se vrátím, už tam nebude. „Prosím, kup mi hodně čtvrtek a tužky,“ volal na mě, když jsem scházela ze schodů. Pavel maloval rád, ale zas tak rád, aby maloval u mě??

Když jsem se vrátila, bylo ustláno, uklizeno a na stole stála v láhvi od piva kytička z lučních květů. Měli jsme louku hned u baráku. Pavel byl uvelebený na válendě a četl. Copak se stalo? Došly pánovi peníze, anebo mě tolik miloval? V každém případě to bylo moc fajn. Vařila jsem a komentovala jeho obrázky, které byly za chvíli po celém pokoji. Dělal pěkné karikatury. Odolal i pozvání do restaurace, a tak jsem si od bytné Jarušky půjčila džbáněk a chodila jsem nám pro pivo. Přála jsem si, aby to nikdy neskončilo, ale ten den přišel.

Museli jsme oba do práce. Vypadalo to, že Marie zůstane jen zlým snem. Přesto všechno jsem čekala na sobotu, kdy by se měla údajně, jak slibovala, vrátit ze školy.

A stalo se! Od pátku jsem Pavla neviděla, ale přijel Tomáš. Vždycky se zastavil, když přijel z montáží. Přinesl lahvičku vína a bonboniéru, abych si prý obalila nervy. Zasmáli jsme se tomu, ale divné bylo, že se vůbec k událostem minulého týdne nevracel a na nic se neptal.

Bylo to velice vzácné kamarádství. Jiný by využil situace, v jaké jsem byla, ale Tomáš s obrovskou trpělivostí jen čekal. A čekání se mu vyplatilo. Pavel se vůbec neukázal, a tak jsme šli s Tomášem do kinokavárny, potom do baru na skleničku a ke mně na kafičko. Povíдали jsme si dlouho do noci. Kolem druhé hodiny ranní odešel zase jen s polibkem na čelo a přáním dobré noci. Když přišla řeč na Pavla, tak jenom utrousil, že on už jiný nebude.

Na neděli jsme se domluvili, že se pojedeme na chatu vykoupat. Září bylo krásné a voda pořád ještě teplá. Jako kdyby léto ani nechtělo končit. Hned na mole nás čekalo překvapení v podobě objímajících se Pavla a Marie. Bylo to jako blesk z čistého nebe!

Beze slova jsem se otočila a odcházela. Zaslechla jsem jenom Tomáše, jak říká: „Tobě snad, Pavle, přescočilo!“ A šel za mnou. Ano, rozchod tady byl a byl definitivní. Pavel byl slaboch, chtěl by mít všechno, ale ono to prostě někdy nejde.

Marie měla co nabídnout a hlavně jsem věděla, že půjde, jak se říká, přes mrtvolu. Je zlá a bezcitná. Nikdy mi do očí neřekl proč a jak, prostě mě ze dne na den přestal vnímat a začal ignorovat.

Začala jsem to řešit pitím. Ne moc, ale stejně mě každou chvíli odněkud vodil Tomáš domů ne zrovna v pěkném stavu. Došlo mi, že takhle to dál nepůjde, a tak jsem se rozhodla se nechat přeložit někam na venkov, mimo okres, aby byla co nejmenší pravděpodobnost, že Pavla potkám.

A tak se i stalo.

I když jsem byla v jiném prostředí, mezi jinými lidmi, zapomenout se mi moc nedařilo. Práce a lidi – vše bylo moc fajn, ale Pavel mi hrozně scházel. Čas od času jsem mu zavolala. Lépe řečeno, volala jsem mu pořád. Buď se nechal zapřít, a když se povedlo, že vzal telefon, tak mi stroze řekl: „Nevolej! Je konec!“

Po jednom takovém telefonu už jsem nemohla dál. Skončila jsem na baru u skleničky, potom druhé, třetí a pak už jsem si řekla o celou láhev. Nejezdila jsem domů, neviděla ani Tomáše, ani přátele. Smutek mi vypálil díru snad i do mozku, ne jenom do duše.

A tak jsem se toho dne probudila s velkou bolestí v krku, o hlavě nemluvě, v nemocnici. Nade mnou stál šedivý postarší pán v bílém plášti a povídá: „Děvče, děvče, víte vůbec, co se stalo? Stačilo pár minut a bylo po vás, ještě že vás včas přivezli.“

„Co se stalo?“ zasípala jsem, protože bolest v krku mi nedovolila ani mluvit. Jenom jedno bylo jasné – měla jsem okno jak výkladní skříň.

„Otrávila jste se tím prokletým alkoholem, krk vás bolí z těch hadiček, které jsme do vás museli násilím nacpat. Doufám, že jste se poučila, žádný chlap nestojí za to, abyste přišla o život, věřte mi,“ říkal to vlídně a s pochopením. V ten moment jsem myslela, že je u mě pohádkový dědeček a vše se mi jen zdá. Jen bolest hlavy a krku mě vracela do kruté reality.

To nesmíš, kotě moje...

Kapitola 6

Pracovala jsem v krásném hotelu. Jezdila tam spousta zahraniční klientely. A proto, že se mi dvořil kdekdo, na Pavla jsem pomalu zapomínala.

Jeden obzvlášť vytrvalý cizinec mi vozil spoustu dárků. Navštěvoval hotel celkem pravidelně, a jelikož se do ciziny odstěhoval jako chlapec, uměl i výborně česky. To mi náramně vyhovovalo, protože s jazyky jsem byla dost na štíru. Byl to už muž. Byl o patnáct let starší, choval se důstojně a zdvořile. Nemilovala jsem ho, ale bylo mi s ním dobře. Když už to dvoření trvalo déle, odhodlal se i k pozvání na večeři.

Jednou při takové večeři mi povídá: „Má drahá Tami, chceš si mě vzít za muže?“ Vyrazilo mi to dech. Co říci? Bylo to hrozně rychlé. Ruda, tak se jmenoval, pokračoval: „Chtěl bych, aby ses odstěhovala ke mně. Mám velký krásný dům a firmu. Zabezpečím tebe i tvé rodiče, prosím,“ a díval se na mě jak na svatý obrázek s očekáváním, co ze mě vypadne.

Jediné, co mi blesklo hlavou, bylo, že vdavky a stěhování za hranice mi konečně dovolí zapomenout na Pavla. Chvíli jsem dělala, že přemýšlím, ale byla jsem rozhodnutá. Dlouze jsem se na něho podívala a tiše pronesla: „Ano, vezmu si tě.“

Bylo to něco hrozného, vždy své slovo držím, a teď jsem si uvědomila, co jsem udělala. Ale až když to zaznělo nahlas.

Začalo mi být úzko. Ruda okamžitě objednal šampaňské a hned zvěstoval personálu, co se stalo. Všichni nám chodili gratulovat a já jen věděla, že se musím alespoň trochu opít. Kdybych si mohla popovídat s Tomášem, ale jezdil na montáže příliš daleko, než aby byl zrovna k zastížení.

Návštěva u rodičů, na které Ruda trval, přinesla jenom mamčin pláč. To, že jsem se odstěhovala z domu, že dělám servírku, to skousla, ale stěhování za hranice? S tím se nemohla smířit, i kdybych se měla sebelépe. Ale co dělat. Nic jiného jí nezbývalo.

Začaly probíhat byrokratické přípravy na svatbu. Nebylo to jednoduché, ale Ruda to zvládal skvěle a s radostí. Když viděl, že jsem posmutnělá, což příkládal stěhování, připravil krásný víkend na horách.

Byl leden a na nás koukala z lesa zdánlivě malá chaloupka. Když jsme přijeli blíž, byl to krásný horský hotýlek s recepcí jako domácí kuchyň. Paní vedoucí při těle nás se širokým úsměvem vítala a za zády v krásném, dřevěném, vyřezávaném nábytku stály konvice s horkým punčem, čajem, domácí štrúdl, prostě kouzlo zasněžených hor.

„Až se ubytujete, přijďte na svačinu,“ řekla a ukázala směr, kde byla zrovna tak krásná jídelna. Roztopený obrovský krb, okolo něj velická plyšová křesla v příjemné vínové barvě dodávala tomu místu zvláštní atmosféru. Co naplat. Do svatby zbývalo deset dní.

Pozvánky byly rozeslané, šaty se šily, maminka neustále plakala a já seděla v tom krásném hotýlku, dívala se na zasněžené stráně a necítila jsem vůbec nic. Ani zamilovanost, ani vášně, ani to krásné chvění. Prostě nic. Když nám nesli druhý šálek punče, místo paní při těle vidím, že přichází číšník. Ani jsem nezvedla hlavu.

Najednou slyším známý hlas: „Prosím, madam, váš punč.“ Zvedla jsem hlavu a přede mnou stál Pavel se svým krásným úsměvem a neposlušnými vlnami. Nemohla jsem ani promluvit, začala jsem koktat něco o náhodě, až mě přerušil a říká: „Kdepak, kotě, to není náhoda,“ a odešel směrem do kuchyně.

Rudu to nepřekvapilo, věděl, že musím mít známé, když pracuji v branži, ale jak jsem byla mile překvapená, tak jsem dostala vzápětí takový vztek, že bych mu ty šálky i s horkým punčem nejradši hodila na hlavu. Copak mi nedá pokoj? Proč mi to proboha dělá? S omluvou jsem vstala od stolu a šla za ním.

„Co tu proboha děláš?“ povídám vztekle.

„Nevztekej se, jenom rekonstruuji vinárnu, tak jsem šel na zimu pracovat na hory. A to že jsi tady ty, to je asi osud.“ Zasmál se a dal mi pusku na čelo. Tohle nedopadne dobře! Pavel zavolal paní vedoucí: „Majko, pojď si s námi dát paňáčka.“ Majka přiběhla a se slovy: „Jsem ráda, že vás poznávám,“ vzala

skleničku do ruky, ťukli jsme si a mně se opět začaly honit hlavou různé myšlenky. Co o mně ví? Proč je ráda? Co to ten Pavel vyvádí? Vždyť ví, že se budu vdávat. Díky dobrým kolegům jsme o sobě měli průběžné zprávy, aniž bychom chtěli.

Netušila jsem ovšem, že zrovna takové paňáčky, jako jsme pili my, nosí i Rudovi, a dvojité. Když jsem se po půl hodince vracela ke stolu, naskytl se mi krásný obrázek. Ruda spící s podepřenou hlavou a slinou stékající mu z koutku úst. Pobaveně jsem se usmála, ale vrátila jsem se do kuchyňky s trošku hysterickým křikem.

„Pavle, vždyť ty jsi ho sprostě opil, copak to se dělá?“

„Ale no tak, ty moje kotě, nechceš snad celou noc trávit s ním? Podívej se, jak vypadá!“ pronesl s úsměvem a zasmáli jsme se všichni.

„Neříkej mi ‚moje‘, už to přeci dávno není pravda,“ odsekla jsem trochu vztekla, ale taky jsem se najednou za celou dobu začala cítit lépe.

Kotelník s panem vedoucím pomohli Rudovi na pokoj a pohodlně ho uložili, aby neměl důvod se budit. Žádní hosté nebyli na hotel objednaní, a tak jsme tam zůstali sami. Byla jsem hrozně ráda, ale měla jsem hrůzu z toho, jak tohle skončí. Zůstala jsem sedět sama u praskajícího krbu, až se přede mnou objevil talíř lososových jednohubek.

Jenom jsem naprázdno polkla a věděla, že bude zle. Pavel si přisedl ke mně do toho velkého plyšového křesla. Přítomnost jeho těla u mého začala působit jak ohňostroj.

„Tak co, kotě moje, je ti dobře?“ šeptá mi do ucha a koutkem oka vidím jeho záludný úsměv. Teď už jenom stačí, aby na mě položil ty své kouzelné ruce a je po svatbě.

„Je mi krásně,“ odpovídám a opět se dostavuje to známé chvění okolo žaludku, strach a tréma. Jako první schůzka, nebo co.

Stalo se! Vzal mě do náruče a nesl mě přes celou jídelnu, kuchyňku, po schodech až ke svému pokoji. Neměla jsem sílu udělat vůbec nic. Nebránila jsem se, neodporovala, jenom jsem se s šílenou touhou těšila na jeho sevřenou náruč, polibky a ruce, které vědí, co dělat. Milování bylo dlouhé, vášnivé a krás-

né. Každou chvíli byl slyšet jenom jeho šepot: „Nesmíš se vdát, kotě moje, to nesmíš!“

Okolo šesté hodiny ranní jsem opatrně přešla do pokoje, který jsme měli s Rudou objednaný. Spal jako dřevo. Když se probudil, ne jenom že ho bolela hlava, ale ještě se hrozně omlouval, že se tak opil. Přešla jsem to s úsměvem a bez komentáře. Když jsme odjížděli, Pavel už tam nebyl. Od vedoucí Majky jsem se dozvěděla, že pracuje sice na horách, ale v hotelu o kilometr dál. Když se dozvěděl, že přijedu se svým nastávajícím, domluvil se na tomhle divadélku s Majkou. Léta se znali, tak proč by mu nevyhověla. Byl to jenom úmysl svatbu zkompromitovat, protože věděl, že tahle jedna jediná noc mi všechno vrátí zpátky.

A vrátila. Neměla jsem tu odvahu to říci Rudovi do očí. Napsala jsem lístek a dala ho do auta těsně před odjezdem. V lístku stálo: „Omlouvám se, ale nezasloužím si tě, zruš prosím všechna pozvání na svatbu z tvé strany, já udělám to samé. Nemiluji tě tak, aby náš vztah vydržel. Ještě jednou se omlouvám. Tvá kamarádka Tami.“

Jediný, kdo z toho měl upřímnou radost, byla maminka. Všichni ostatní říkali, že to tušili.

Vím, bylo to ode mě sobecké, pár dní před svatbou tohle udělat, ale celý můj človíček od srdíčka až přes mozek tak velel. Rozhodla jsem se, že budu brát život s Pavlem anebo bez něj tak, jak to osud přinese. Nic jiného mi nezbývalo. Na nic jiného jsem neměla sílu. Doufala jsem, že Pavla brzy uvidím, ale nestalo se!

Přesto jsem se vrátila do práce sice veselejší, ale pořád v jakémisi stresu. Po dlouhé době jsem se rozhodla, že pojedu ve volnu do svého bytečku a zjistím, co se vůbec ve městě děje.

Bytná Jaruška byla ráda, že mě vidí, a jakoby telepatii se ozvaly na okně kamínky. Přijel Tomáš. Moc ráda jsem ho viděla. S radostí jsem mu běžela otevřít a skočila mu okolo krku. Smál se a povídá: „Děvče, děvče, co se děje, vyhrála jsi snad v loterii?“ Políbil mě na tvář, obejmul tak hezky a kamarádsky, až se dostavil takový pocit, že vše bude jako dříve.

Nebylo! Právě Tomáš to byl, který mi řekl, že Pavel neustále chodí s Marií, ale že taky špatně snáší, když se dozví, že bych měla patřit někomu jinému.

Pomohl mi sice udělat si v sobě trochu pořádek, ale jak dlouho to vydrží, nevím. Strávili jsme spolu sobotu i neděli. Byli jsme v kině, divadle, na kafičku, jenom o Pavlovi jsme už nemluvili. Byl hodný a zábavný, ale pořád jen přítel, na kterého se mohu kdykoliv obrátit.

„Víš, příští volno se domluvíme celá parta a vypravíme se za Pavlem na hory, co ty na to?“ jen tak prohodil Tomáš a díval se, jak zareaguji. Trošku mě zrovna od něj tato nabídka zarazila, ale viděla jsem na něm, že vymýšlí nějakou lotrovinu, už jsem ho taky znala dost dobře, a tak jsem souhlasila.

V pátek jsme vyrazili. Mohla jsem sice jen na dva dny, ale nevádí. Ostatní měli dovolenou. Když jsme dorazili na hotel, který byl opravdu trochu větší než onen hotýlek, kde jsme se viděli naposled, nahrnuli jsme se vymrzlí všichni k baru. Tomáš mě vzal stranou a povídá: „Zahrajeme Pavlovi mileneckou dvojici. Souhlasíš? V každém případě ti překazil svatbu, prostě dělá si pořád nároky, nezaslouží si trochu potrápit? Ke mně by si nefér jednání neměl dovolit, co ty na to?“

Radostně jsem souhlasila, lepší nápad ani mít nemohl. Takhle se alespoň nebudu cítit trapně. Pavel přišel za bar a s jáсотem nás všechny přivítal. Přišel ke mně, chytil mě za obě ruce a naklání se, že mě políbí na čelo, když v tom mu Tomáš zezadu klepe na rameno a říká: „Ruce pryč, kamaráde, ta je teď moje.“

Vzal mě za ruku a odvedl k baru na druhý konec. Pavel tam zůstal stát jako opařený, a ačkoli na něj kluci volali a žadonili o drink, dlouho jenom stál a zíral. Nakonec se vzpamatoval a šel plnit povinnosti barmana. My jsme s Tomášem stáli u sebe přimknutí a špitající si s radostí, jak lehké bylo vyvést ho z míry.

Bavili jsme se všichni až moc dobře, jenom Pavel chodil okolo jako bubák. Vždy, když se k nám Pavel blížil, Tomáš mě obejmul a políbil.

Když to bylo asi potřetí a něco už jsme taky vypili, Tomášovy polibky byly jiné, přestávaly být tak kamarádké. Bylo

v nich něco jemného a chvílemi mě až zamrazilo. Nevěděla jsem, co si s tím počít. Začala jsem být trochu zmatená a cítila jsem, že mé chování může být opravdu přesvědčivé. Ale pořád